

COMPANY I MESTRE

Una lliçoneta pràctica
(De *L'illustration*)

Una compra laboriosa

¿Creuràn vostès que s'hi ha anat d'un pèl com, «abans de tenir-lo», no'ns hem quedat sense l'elefant que en un moment de regia generositat va prometre'ns Muley Hafid?

L'història és curiosa i val la pena d'ésser relatada.

Una volta fet l'oferiment que tot Barcelona coneix i que tant celebrat ha sigut per totes les criatures i fins per molts homes grans que'n són sense pensar-s'ho, l'ex soldà cridà a un home de la seva confiança i, entregant-li una bossa de diners, va dir-li:

—Té! Vés a comprar-me un elefant i porta-me'l.

Si l'ex soldà li hagués dit: «Ves-me a comprar un pollastre o un parell de colomins», l'home se'n hauria anat tranquil·lament a la Boqueria i en cinc minuts hauria vist el príncep moro satisfet el seu capritxo.

Però es tractava d'un elefant, bestiar completament desconegut en els nostres mercats públics, i l'emissari de

Muley Hafid, que sab molt bé on li apreta la sabata, va encaminar-se a Hamburg, populosa ciutat alemanya i residència i centre d'operacions del famós Hagenbeck, opulent comerciant de feres i animals rars i únic proveïdor de *menageries* i col·leccions zoològiques.

El senyor Hagenbeck rebé al viatger amb la seva habitual cortesia.

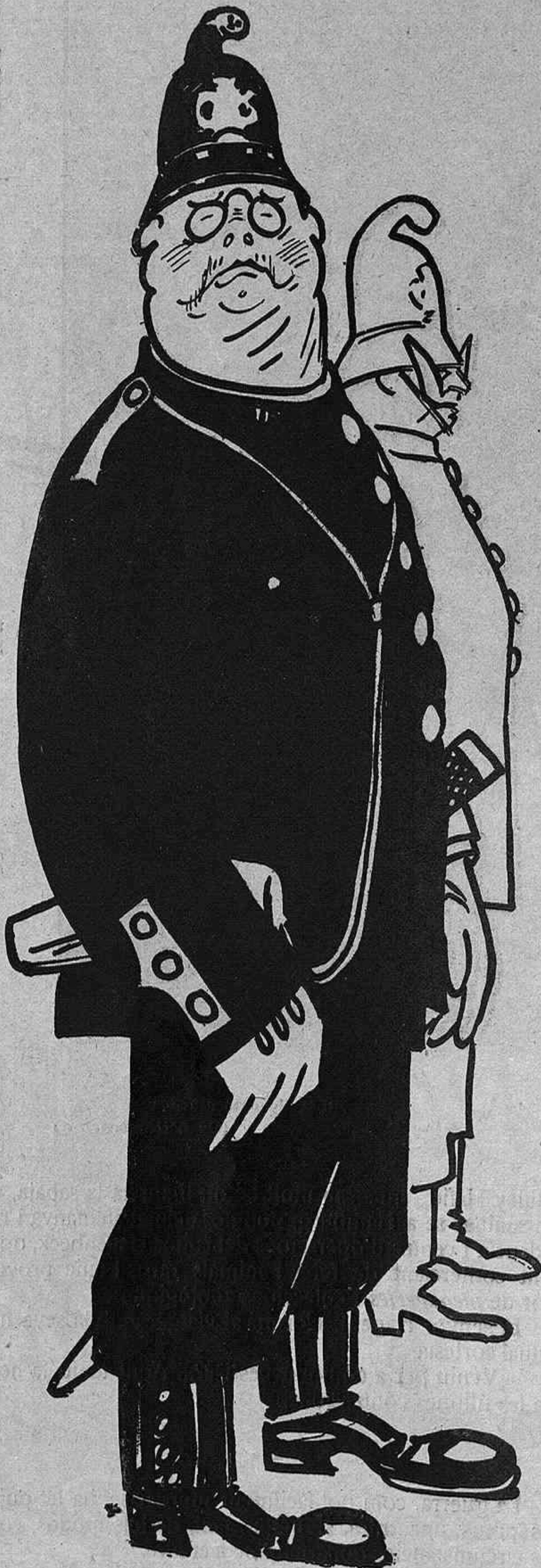
—Veni per a comprar besties?... Aquí teniu la nota de les últimes cotitzacions.

* * *

La guerra, com pot fàcilment suposar-se, ha fet pujar els preus una mica, si bé no tant, de tots modos, com les circumstàncies donarien lloc a creure.

Els tigres, per exemple, si són bonics, ben formats i amb tot el seu desenrotllo, costen 1,200 duros. Els de classes ordinàries poden obtenir-se per 4 o 500.

Els lleons, a despit del lloc preeminent que en l'escala

DISFRECES ABANS DE CARNESTOLTES

—Aquí estamus para perseguir todo lo que hucla a francófilo...

animal ocupen, valen tan sols de 375 a 450 duros, segons classes i aspectes.

De lleoparts n'hi hà molta existencia i, per lo tant, van barato. Per 100 o 125 duros s'obtenen exemplars bastant bonics.

Els rinoceronts són caríssims. Desde els més inferiors, que costen 1,600 duros, fins als que no presenten tara ni defecte, marcats a 4,500, la varietat de preus és notable.

Les panteres, més cares com més negre és el seu color, oscilen entre 7 i 800 duros.

Una serp boa de tamany regular val no més 40 o 50 duros, i un cocodril, robust, sà i amb la creixensa ja feta, arriba tot lo més a valer-ne 60 o 70.

Per fi, l'elefant figura en la llista, classificat segons la seva procedencia. Els d'Àfrica, que són els més baratos, estan marcats a 400 duros. Els de l'India, considerats com de classe superior, en valen 1,200.

* * *

—Aquest és l'animal que jo necessito—va dir l'emissari de Muley Hafid, una volta examinada la nota:—Un elefant, ben robust, amb la seva trompa i els seus ullals corresponents.

L'il·lustre Hagenbeck l'acompanyà al seu park, per a que escullís l'exemplar que millor omplís els seus desitjos, i, ja triada la bestia i convingut el preu, sorgí, de prompte, la gran, l'inesperada, la tremenda dificultat.

—¿Per a qui és aquest elefant?—preguntà el senyor Hagenbeck al comprador.

—Per a Muley Hafid.

Com si l'hagués mossegat la més verinosa serp dels seus dipòsits, l'alemany va donar un pas enrera.

—L'ex soldà del Marroc?...

—El mateix.

—Doncs... no l'hi vui vendre.

—Per què?

—Es amic de França, té tractes i contractes amb aquesta nació i... vaja, no l'hi vendria encara que me'n dongués tot l'or del seu ex imperi.

—Però, senyor Hagenbeck, no sigueu així!...

—No l'hi vendré, i no l'hi vendré!...

—Mireu que li donareu un disgust...

—Millor!...

—Mireu que'l fareu quedar malament amb Barcelona...

El venedor de besties va obrir extraordinariament els ulls.

—Malament amb Barcelona?... I això?...

—Sí. L'elefant, encara que l'ex soldà el compra, no és per a ell; és per a la ciutat comtal, a la qual Muley Hafid el regala.

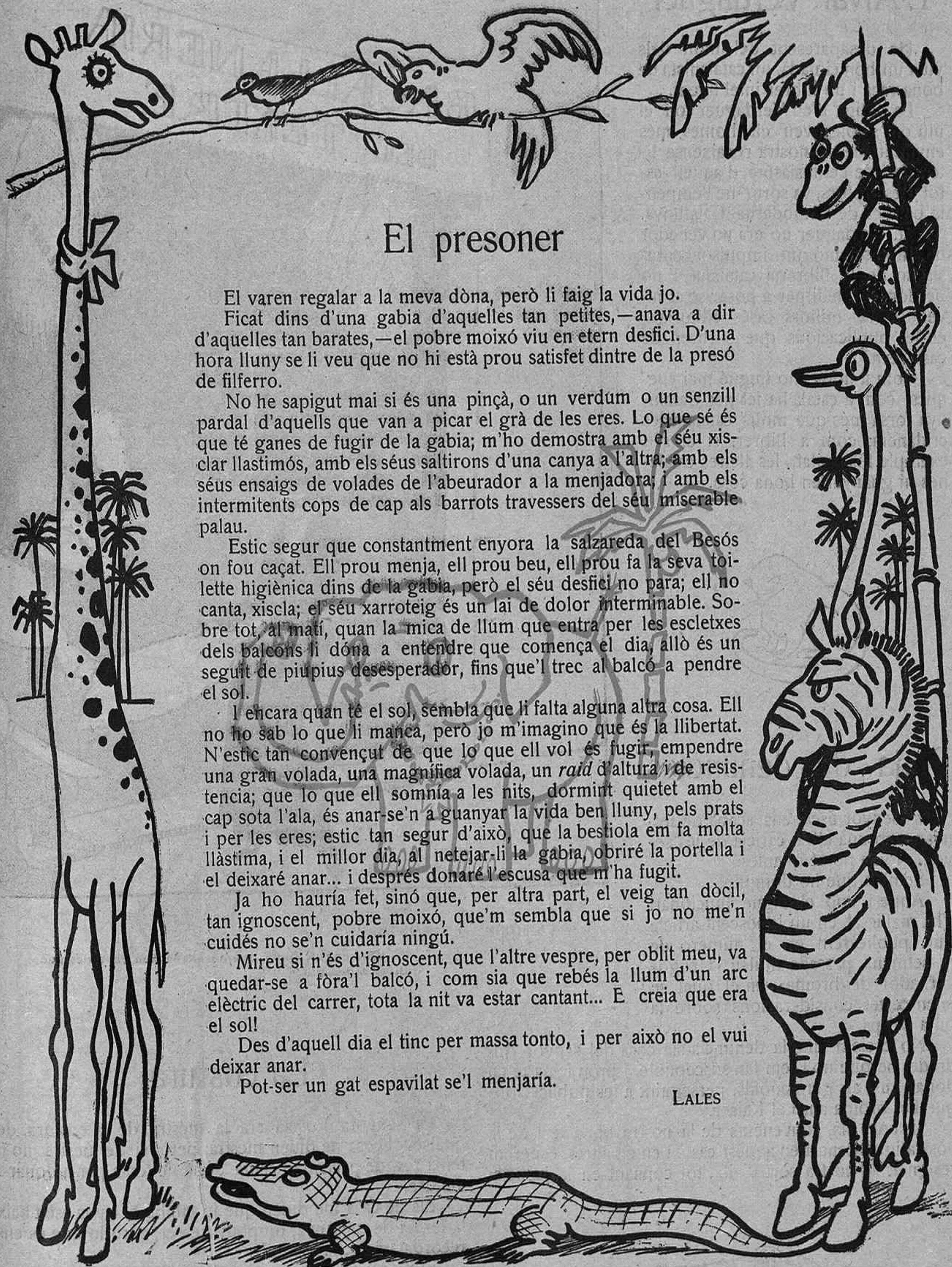
—Si és així—va dir llavors l'Hagenbeck, completament desarmat—retiro la meva negativa. A Barcelona no se li pot negar res. La seva actuació de neutral perfecta i la finesa amb que dintre d'ella ens ha tractat, la fa mereixedora de totes les besties dels meus parks. Podeu endur-vos l'elefant quan vulgueu.

I amb la major cordialitat quedà tancat el tracte i formalitzada la venda.

* * *

Heu's-aquí com, malgrat les pestes que de la neutralitat s'han dit, an ella deurem pot-ser, tant com a l'ex soldà del Marroc, el goig de poder veure dignament coberta la vacant que un dia va deixar al Park aquell noble i voluminós animal a qui tots els petits barcelonins digueren *Aví*.

MATÍAS BONAFÉ

El presoner

El varen regalar a la meva dona, però li faig la vida jo.
Ficat dins d'una gabia d'aquelles tan petites,—anava a dir d'aquelles tan barates,—el pobre moixó viu en etern desfici. D'una hora lluny se li veu que no hi està prou satisfet dintre de la presó de filferro.

No he sapigut mai si és una pinça, o un verdum o un senzill pardal d'aquells que van a picar el grà de les eres. Lo que sé és que té ganes de fugir de la gabia; m'ho demostra amb el séu xisclar llastimós, amb els séus saltirons d'una canya a l'altra; amb els séus ensaigs de volades de l'abeurador a la menjadora; i amb els intermitents cops de cap als barrots travessers del séu miserable palau.

Estic segur que constantment enyora la salzareda del Besós on fou caçat. Ell prou menja, ell prou beu, ell prou fa la seva toilette higiènica dins de la gabia, però el séu desfici no para; ell no canta, xiscla; el séu xarroteig és un lai de dolor interminable. Sobre tot, al matí, quan la mica de llum que entra per les escaletxes dels balcons li dona a entendre que comença el dia, allò és un seguit de piupius desesperador, fins que'l trec al balcó a pendre el sol.

I encara quan té el sol, sembla que li falta alguna altra cosa. Ell no ho sab lo que li manca, però jo m'imagino que és la llibertat. N'estic tan convençut de que lo que ell vol és fugir, emprendre una gran volada, una magnífica volada, un *raid* d'altura i de resistència; que lo que ell somnia a les nits, dormint quietet amb el cap sota l'ala, és anar-se'n a guanyar la vida ben lluny, pels prats i per les eres; estic tan segur d'això, que la bestiola em fa molta llàstima, i el millor dia, al netejar-li la gabia, obriré la portella i el deixaré anar... i després donaré l'escusa que m'ha fugit.

Ja ho hauria fet, sinó que, per altra part, el veig tan dòcil, tan ignoscent, pobre moixó, que'm sembla que si jo no me'n cuidés no se'n cuidaria ningú.

Mireu si n'és d'ignoscent, que l'altre vespre, per oblit meu, va quedar-se a fòra'l balcó, i com sia que rebés la llum d'un arc elèctric del carrer, tota la nit va estar cantant... E creia que era el sol!

Des d'aquell dia el tinc per massa tonto, i per això no el vui deixar anar.

Pot-ser un gat espavilat se'l menjaria.

LALES

L'Alvar Verdaguer

Ha desaparegut del món dels vius un bon ciutadà, un catalanista de bona raça i un llibrer intel·ligent.

La botiga d'en Verdaguer fou el niu on s'aplegaven els homes més eminents de la nostra renaixença literària i de l'entusiasme d'aquell estol d'escriptors, va sortir-ne l'empenya política de la moderna Catalunya.

En Verdaguer no era un venedor de llibres, sinó un impulsor entusiàstic de la llibreria catalana, i no perdonava medi per a posar-se al nivell de les millors cases editorials, en les publicacions que sortiren de casa seva.

Com a home, no tingué mai enemics; com a català ha fet per Catalunya forsa més que molts catalanistes cridaners; com a llibrer, si el seu exemple fós imitat, les lletres catalanes hi guanyarien bona cosa.

Pluja de denúncies

El senyor fiscal ens acaba de festejar amb una altra carícia de les seves,... i van no sé quantes.

Sembla que ho donguin!

Aquest cop el digne funcionari s'ha malficat en un ignoscent article que publicarem en el número de la setmana passada titulat: «Un governador de broma», en el qual se feien certes consideracions sobre la puja del pa.

No creiem que la denúncia sia cosa del senyor Andrade, perquè no'l fem tan susceptible, i prou feina té en donar gust als germanòfils, perseguint a les publicacions que fan broma amb el Kaiser.

Sia com sia, convençuts de la nostra bona fè i de la nostra ignoscència en aquest cas... i en els altres, esperem resignats la nostra sort... ai!... tot confiant en la justícia.

LA JORDI I EN MONTERO

—Que consti, Quim, que nosaltres som els únics que tallem el bacallà.

La costura

La senyora Roseta era la mestra de la costura, de qualsevol cosa ne diuen mestra; però, si de mestra no'n tenia res, de pacienta i santa dona ne tenia per a donar i vendre.

Els de casa me diuen que jo també hi havia estat baix la fèrula de sa canya, tot podria ésser, però lo que és en recordar-me'n, ni els mils.

Jo no sé, amic lector ciutadà, si sabs lo que és una costura de caganers en un poblet forà. No? doncs és l'avant-sala de l'estudi. Conta que en els pobles les criatures hi van molt aviat a estudi; convé que ja sàpiguen

les quatre regles, llegir i escriure i doctrina cristiana a l'edat d'anar a fàbrica les moces i a ajudar al pare ells. Es a dir: dels deu als onze. Amb això ja pots comprendre quina mena de personatges seràn els concurrents a la costura esmentada, nois i noies de dos a quatre anys, que no hi van a pendre res—elles, de vegades, mitja,— com no sigui a estar-se quietes, cosa molt difícil, i que són portats allí tant sols perque no destorbin a les llurs mares en sos quefers, ara caient a la bassa, ara esgarrapant els fems com les gallines, ara embrutant-se a les calces, ara fent tot lo que fan els bordegaços criats al mig del carrer o d'una era.

La mestra seu en una cadira baixa i els *deixebles* en unes cadiretes que no alcen un pam de terra. Ella porta mocador al cap, ulleres, fa mitja sempre que pot, quasi mai—i té una canya a la mà. Les noies, com s'ha dit tam-

bé proven de fer mitja, ells se mengem, a les tres, el berenar que era per les cinc.

Quan s'esvalota el galliner, la mestra, amb la canya, crucl els tosta el cap.

—Hiiii.

—Crucl!

—Hiiii.

—Crucl!

Aleshores el ploraner calla.

La senyora Roseta segueix fent mitja. Una moceta se li acosta:

—Se m'ha escorregut la mitja.

—Crucl!

La moceta, regoneixent-se culpable, ni menys protesta; la senyora Roseta torna a posar les coses a son punt i agafa altra volta sa tasca interrompuda; de sobte se sent:

—Xap! (sembla que s'hagi reventat un gripau).

—Que és això?—Gira el cap i veu un bordegaç de panxa a terra movent els braços i cames com si volgués nedar. L'aixeca; del nas li brolla sang. Au! cap al safareig a refrescar-li els *morritos* amb aigua fresca.

Fòra la lloca, s'esvalota el galliner:

—Burra!

—Lleig!

—Ximplet!

—Ho diré a la mare.

—No'm prenguis el pa.

—Hiiii!

—Haaaa!

—Calla!

La senyora Roseta arriba. Cop de canya aquí, cop de canya allà. La pau torna a regnar. Al cap d'una estona diu:

—Apa! a berenar.

Tots treuen la seva minestra i ella també es fica a casa i surt amb un troç de pa sucacat amb oli i tomaquet. Tot d'un plegat s'adona de dos que no més mengem amb els ulls.

—Perquè no bereneu vosaltres?

—No'n tenim.

—Ja se l'han menjat.

—Mentida!

—No, no, és veritat, ja se l'han menjat; duien pa amb mel.

—Calleu, espietes.

La senyora Roseta s'aixeca i porta pa sucacat per a els dos golafres, els quals fan ganyotes als seus companys.

—Senyora Roseta, l'Antoneta fa guinyos.

—Crac! Crac!

Cop de canya al dels guinyos i cop de canya al que espia. Després tots beuen aigua en cantiret, sense xumar i alcen el dit quan ne tenen prou.

Ja sembla acabada la gatzara; però un s'embruta, la senyora Roseta l'ha de netejar i canviar-li les calces.

I aixís, fins que venen a cercar-los.

ÀPET D'AUTORITATS

—No sé perque's preocupen tant de la puja del pa.

—I tall... Cinc cèntims més o menys no té importància.

—Oh, i ademés... Fessin com nosaltres, que quasi no'l tastem!

La classe al istiu se dona a l'eixida, sota una gran figuera, més tart dintre, a l'hivern a la vora de la llar.

M'agradava molt anar a veure-la voltada dels seus petits, an ells els duia carmetlos, an ella una paperina de borregos del Forn de Sant Jaume, que de totes les menes de la terra era la que més li plavia.

LETTA

BARCELONA TÍPICA, per *Alexandre Font*.—A prop d'una vintena d'articles, formant una bonica col·lecció de quadres populars barcelonins. L'autor ens descriu les grans diades del nostre poble, a la manera d'en Vilanova, això és amenitzant les descripcions amb diàlegs viscuts, arrancats del carrer i amb tipus fotografiats del natural. Llegint aquestes planes pintoresques un hom reviu tot un any de la Barcelona típica moderna. Literariament no hi ha res que dir d'aquesta obra. No és pas aquest el primer llibre amb que l'Alexandre Font ens alegra l'esperit; i en tots els seus hi ha esmersat una prosa elegant i lleugera.

DRAMA IMPERIAL (LO QUE NO PUEDE DECIRSE EN BERLÍN), per *Joan de Bonnefont*.—S'hi contenen en aquest llibre interessants fets històrics dels regnats de Guillem I, Frederic III i Guillem II d'Alemanya. Es obra crítica, i conté un gran caudal de dades que li donen molta amenitat. Les figures de personatges de la cort imperial hi són dibuixades de mà mestra i el fons del quadre acusa una poderosa retentiva, degut a que l'autor ha vist d'aprop lo que descriu. La versió castellana és deguda a la brillant ploma del culte literat S. Gomila.

LAS ZONAS NEUTRALES, per *Marcel·lí Graell*. Follet en defensa dels ports francs i del actual projecte de zones neutrals a Espanya. S'ocupa en primer lloc de l'importància que per a Barcelona tindria la concessió; i estudia els diferents ports francs estrangers, fent-ne atinades deduccions i comparacions. Una obra de mèrit, que té una veritable actualitat.

MUNICIPAL DE PUNT.—Monòleg en vers, original de Lluís Millà; una de les millors creacions del popular Pepe Marqués.

LECTURA POPULAR.—Acaba de sortir el fascicle número 91, contenint un aplec de poesies escullides, de Na Maria Josefa Massanés.

SEPT SCIENCES

Del Jardí dels humoristes

EL DESCOMPTE

El cèlebre humorista nordamericà Mark Twain, entrà un dia a casa d'un llibreter de molta fama que tenia botiga oberta a la Quinta Avinguda de Nova York.

Després de fullejar molts llibres, n'agafà un i preguntà al llibreter:

—Quant val aquest volum?

—Dos dollars.

—Està bé,—feu l'enginyós escriptor; i creient que'l llibreter no'l coneixia, afegí:—Ara li voldria demanar un favor, i és que com autor que soc, m'hauria de fer un xic de descompte.

—No hi tinc inconvenient.

I el llibreter, mentres un dependent embolicava el llibre per tant distingit comprador, es disposà a escriure unes xifres damunt d'un paper amb l'intent de reduir-ne el descompte.

En Mark Twain aleshores es descapdellà:

—Pensi que com a membre de la Societat de Bibliòfils també en mereixo una rebaixa.

—Molt bé.

—Recordi que formo part de l'Associació de periodistes...

—Bravíssim.

—I del Sindicat d'autors dramàtics.

—Entesos.

I l'humorista continuà enumerant tres o quatre distincions més, les quals, segons ell, li donaven dret a una rebaixa en la compra de llibres.

En tant, el llibreter, tot serio i assentint a totes les reclamacions de descompte, no parava de fer números damunt del paper.

Per fi, allargà el llibre embolicat al client i, treient un dollar del calaix, també li donà, tot dient-li amb un amable somris:

—Si, és servit, senyor Mark Twain. Li he dit que aquest llibre valia dos dollars; però, fets els descomptes que vosté em demana, i que no tinc inconvenient en concedir-li, resulta que jo li haig de donar el llibre de franc i encara hi haig d'afegir un dollar.

Aquest cop l'eminent humorista s'havia topat amb un digne competidor.

NOEL

ESPURNES DE LA GUERRA

Armand Dayot, el distingidíssim sub-secretari del ministeri de Belles Arts de França, se'ns plany, en una lletra que havem rebut, de que no siguin més les veus generoses que arriben allí, de Catalunya, de simpatia a la seva patria.

«El sol manifest col·lectiu,—diu—que ha sortit de Catalunya, no ha sigut pas en pro de nosaltres. I és de Catalunya,—afegeix—justament, que'ns arriba aquest comentari, firmat per gent que no coneixem, i es podria dir que dictat per algun deixeble de Loyola. I entre l'Amèrica comerciant i l'Italia indecisa, Espanya hauria pogut distingir-se sense pendre part a la lluita.»

I «és trist!»—acaba dient.

Sí, realment és trist que hi hagi molts homes que no agraeixin el bé rebut de la nostra germana llatina.

Són molts que sense aquesta França, encara confegrien; encara anirien encadenats; encara no haurien rebut

ESCENES DEL "TABARIN"

—Prou, noies proul... Tres contra un?... Ara sí que planyo al pobre kaiser.

el baptisme de la llibertat de pensar; encara viurien adormits. Són molts que es diuen intel·lectuals, que viuen de tinta francesa; són molts que es diuen artistes, que, sense l'art vingut de França, encara durien bolquers; són molts els que si no traduïssin les idees i fins la lletra, tindrien de fer d'escriptors, en comptes de fer d'escriptors.

Molts d'ells diuen mal de França, perquè la França té raó, i la raó és sempre antipàtica pels que volen ésser paradoxistes. El snobisme, la moda, és defensar als que semblin més complicats, als que siguin costosos d'entendre, als que compliquin les qüestions, i Alemanya té això: es ben confusa. Doneu-li la cosa més clara, i vos la voltarà de boires. Doneu-li el problema més senzill, i en farà una troca enredada, i aquests enredadors de troques que'n diuen intel·lectuals, agafen els sentiments com si juguessin a escacs.

Però no són tots, per sort de Catalunya. Encara som molts, els que estimem veure les coses amb claretat, i aquests estem al costat de França, on havem anat a veure claror, on havem anat a aprendre entusiasme, on anem a estudiar noblesa.

Si França perdés, perdriem nosaltres. Una boira filosòfica, enterboliria el nostre mar, el nostre cel i el nostre cor. El mediterrà s'ennubolaria.

XARAU

A cà l'Elena, o sia a l'«Español», s'ha estrenat un vaudeville en un acte, original d'autor desconegut i qual títol és: *El senyor Josep falta a la dona*. Res, un bon marit, que avergonyit per els seus companys, un dia i un altre dia, a causa de la seva fidelitat conjugal, de la que's befen, i seduit per les explicacions dels divins plaers que's frueixen en el amor il·lícit, se decideix a passar el Rubicón i cau de cap en una casa de preu. Això amaneixint-ho amb un diàleg fresc i vivíssim, empedrat de xistos de tots colors, molts d'esmeragda. Amb un seguit de tipus més o menys accentuats, però tots trets del natural i amb final sentimental i tot, i ja poden comprendre que fan un gran i sorollós èxit. Els actors jogaren molt bé els seus papers, millor el segon dia que'l primer i millor el tercer que'l segon.

An aquests simpàtics actors de l'«Español», i sobre tot a algun d'ells, que no vui anomenar, se'ls ha de fer present que fer comèdia no és fer pantomima. Naturalment que'l gest té de acompanyar la paraula, però no subratllada, i molt menys deixar-la en segon terme. I això, passa moltes vegades en les interpretacions que vostès donen a les obres. Recorden allò del salt del tigre i el mossegar allà on se pugui, de l'última estrena? Es un cas de lo que diem. L'autor ja sab lo que escriu i a quina carta es queda, i amb lo que vostès fan passa que havent-se plantat a sèt, vostès volen fer sèt i mig, demanin carta (o afegeixin gestos) i fan catorze. Pot-ser és pitjor que afegir-hi xistos de cullita propia.

L'autor diuen? Que no han sentit lo que explicava, sí? doncs, mira qui t'ha tocat!

A l'«Imperio», la companyia de la Mercè Gómez Ferrer, representa *Fernando el Deseado*, arreglo de un vaudeville francès, la traducció del qual ja coneixem en català. Diem arreglo i no traducció, perquè de l'original els nostres amics Marquina i Muntanyola n'han arrencat totes les fulles verdes i espurgat els branquillons que verdejaven, deixant-ne sols el tronc i branques principals, però amb això ja n'hi ha prou per a fer riure a la concurrència d'aquell teatre i a la de

—Convida'm a sopar.
—No; an ella no; convida'm-hi a mi...
—Ni a l'una ni a l'altra; soc neutral.

altres teatres, perquè el tipu aquell del modisto que enamora a totes les parroquianes, és un peix que's porta l'oli. Naturalment que ben amanit amb oli i pebre (molt pebre) com el donen en francès, va millor, però no tothom té el paladar disposat per a certs plats. L'interpretació molt correcte en general i molt bona per part del senyor Montenegro.

I s'han acabat les estrenes. El «Liceo», obre demà, dissabte, novament les portes amb l'òpera d'en Wagner *Tannhäuser*, que cantarà el cèlebre tenor senyor Viñas. Diuen que's cantarà *Carmen*, *Sanson*, *Tristán* i un grapat d'obres més. De moment ja és un acert que s'hagi confiat l'Empresa a don Joan Mestres que tants bons records deixà en el teatre del «Bosque» i de que se'ns assegura que a Lisboa feu tres magnífiques temporades de carrera.

Nosaltres li desitgem un bon èxit, tant per lo que convé a la ciutat que estigui obert el «Liceo», com perquè s'ho mereix per la seva valentia agafant el teatre en la forma que està avui, i més tenint, com sembla tindrà, totes les atencions als abonats de l'anterior i desgraciada temporada.

Ara, si volen que'ls par-li de cines o de music-halls, demanin.

ELS BALLS DEL «CIRCO BARCELONÉS»

Després de les destroces del tifus semblava que no havia quedat humor; però a la cuenta n'hi havia, sinó que estava esbarriat. En Bastida, organitzant uns balls de disfreses al «Circo Barcelonés», ha lograt reunir l'alegria barcelonina i aquesta cada dissabte se manifesta expansiva, sorollosa i desbordant.

Si segueix l'animació *in crescendo* com fins al tercer ball la pluja de confetti dels primers, aviat se convertirà en un Diluvió de noies maques i acabats els balls no hi hauràn prou serradures per a fer la neteja dels antipalcos.

Qui vulgui disfrutar que vagi al «Barcelonés»!

MATEU REI

El dinar dels sastres

No s'esverin, ja'ls pagaràn, homes. Doncs, sí, es tracta de sastres. La societat mutua de mestres sastres *La Confianza* commemorà amb un gran àpet al Tibidabo, el 39 aniversari de sa fundació, àpet al qual nosaltres fórem finament invitats i del que sortirem contents i satisfets.

A les postres parlaren molts senyors, entre ells, el secretari que's diu Olivella; un senyor que's diu Oller i que mai dirien en què s'assembla a Muley Hafid? En que Muley Hafid és ex soldà i el senyor Oller ex sastre.

També brindaren molts altres de tanta anomenada com en Closa i en Montañá, en Cuyás, de Vilafranca i en Romero, de Tarrasa.

Don Artur Gallart, avui tintorer i vis-president de la Cambra Industrial, i abans poeta, demostrà en un florit parlament que encara se'n recorda dels temps de la poesia.

Finalment, el president senyor Carreras, pronuncià un sentidíssim discurs donant mercès a tots i saludant a la premsa. El senyor Carreras va tot afeitat i sempre té les llàgrimes als ulls. Tant vermell com està i és un senyor que enterneix.

Unes nenes vestides de blanc li feren un delicat obsequi.

—Te falg sapiguer que ahir, al pagar-me, em vas donar un duro *sevillano*.

—No siguis tan separatista, dona,... Es que, segons tu, Sevilla no és d'Espanya?

L'amic Cabané també ens el feu a nosaltres, els de la Premsa.

El dinar fou admirablement servit per els nous amos del establiment, senyors Berengué, Munté i Cuni, qui es veu tenen especial interès en acreditar-lo cosa que conseguiràn, segurament, si serveixen a tothom com a nosaltres ens serviren.

Ara la veritat, lo que m'agradà més fou el senyor Montaner, digne conserge de *La Confianza*. Allò és un conserge i lo demés romanços. L'haguessin vist vigilant que a ningú li faltés pa, ni vi, ni res. L'haguessin vist aplaudint foll els discursos de tots els socis i especialment el de la presidencia; i aquella manera de repartir els cigars, i aquell urc d'ésser el séu conserge, aquella interior satisfacció... No perdin aquesta joia, senyors de *La Confianza*. Estic segur de que desprecia al soci que deixa a deure un rebut.

Diumenge va haver-hi combat naval aprop d'Heligoland. Una esquadrilla anglesa va tirar a pico un acuirat alemany deixant-ne dos més fòra de combat.

Sembla que l'espectacle fou bastant sensacional.

En el teatre de la guerra, guarden els grans èxits per al diumenge...

Es veu que això ho han après d'en Chil o d'algun altre empresari de casa nostra.

El regidor Lasarte, aquell que volia fer pagar contribucions pels enterros, ara s'ha empescat una festa marítima carnavalesca.

Diu que faria molt bonic una batalla de flors al mar...

I unes regates nocturnes a la veneciana.

Ja's veu l'intenció; el macàbric regidor vol unes regates en les quals la «Pubilla» no hi *regategi* res.

L'eminent music català Amadeu Vives projecta—millor dit, inicia,—una gran festa per a celebrar degudament l'arribada de l'elefant d'en Muley Hafid.

Es cantarà un gran himne.

Es farà una recepció digne de l'*Avi II*.

Es donarà doble racció a les besties del Parc.

Vaja, una arribada ben a l'inversa de la despedida que's farà an en Boladeres el dia que deixi la vara.

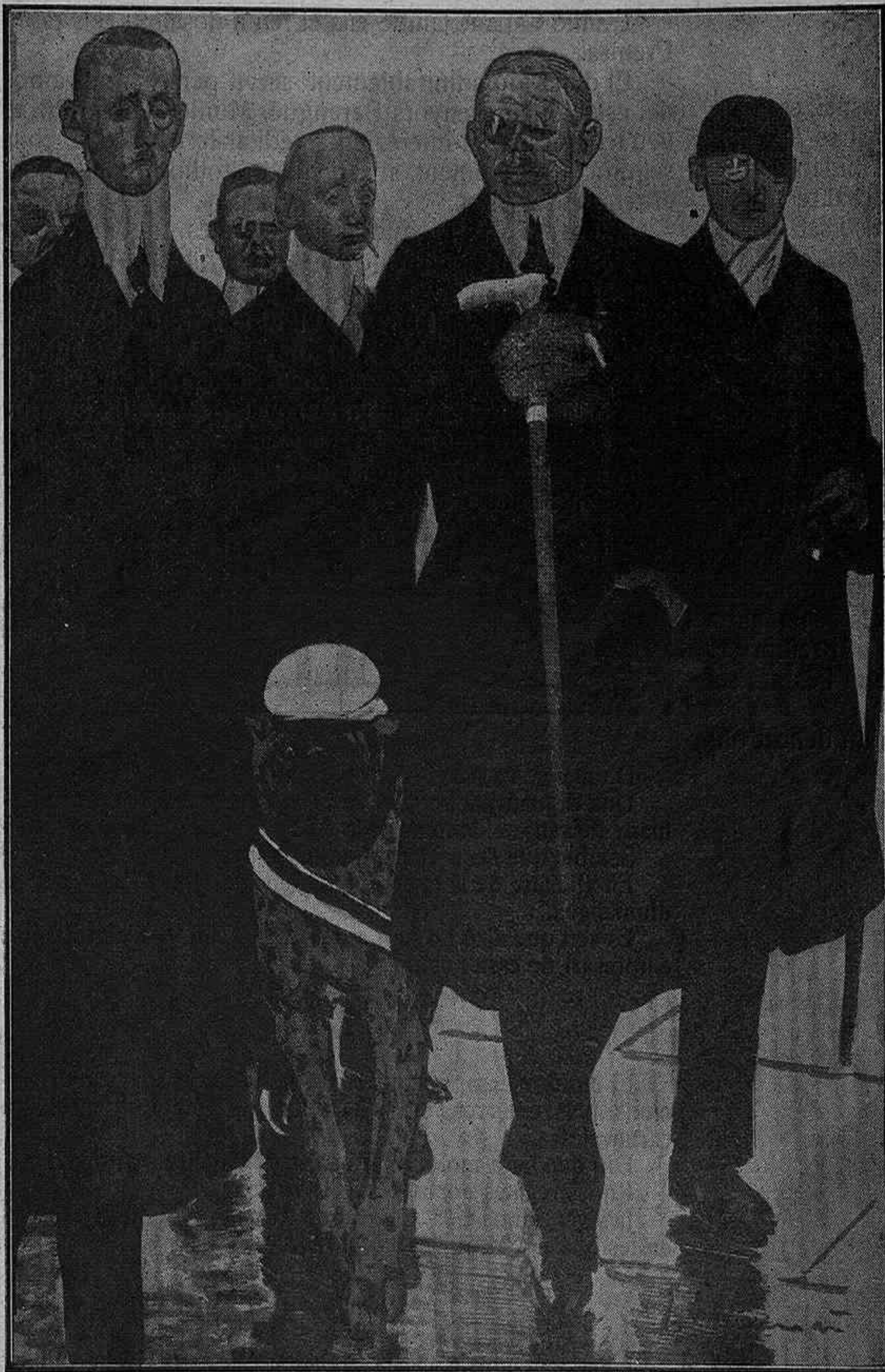
Amb l'intent d'aixecar tot lo que's pugui el nostre decaigut esperit neutral, hi hà intenció de celebrar enguany un lluit Carnestoltes.

An aquest objecte es deu el gran moviment que's nota fa alguns dies a Cà la Ciutat. Tot són reunions i visites.

Es votarà una forta quantitat per als tres dies de rua.

Tothom es llençarà al carrer disfregat.

I els magnífics regidors del nostre Ajuntament, amb en Muntañola al davant, aniràn sense careta, desafiant als esbroncadors... com si tal cosa.

MADE IN GERMANY

—Això és lo que volem: L'Unitat Moral d'Europa,... però baix els auspicis de la nostra immoralitat.

Un tabarra d'aquests que enraonen i enraonen sense solta ni volta estava inquietant ja feia hores a un americano d'aquests que semblen fets de mel i sucre, però que tenen unes sortides que deixen mort a qualsevol.

El xerraire anava dien: Perque jo quan... quan l'any tants un servidor... el dia en que vaig casarme... i així sense parar mai.

Tot d'un plegat se dirigeix a l'americano que se l'escoltava com qui sent ploure i pot-ser ni se l'escoltava i li diu:

—I vostè quan marxa?

—Amigo, hable cuanto quiera, pero no pregunte.

Sembla...

Sembla que'l senyor Ferrer i Vidal, l'aristòcrata compositor, pretenia l'Empresa del «Liceo».

Però sembla que tan mateix no se li ha concedit.

I sembla que tot això hi han guanyat els aficionats a la bona música.

Perque l'intenció del senyor Ferrer i Vidal sembla que era *colarnos* una òpera seva.

L'Alcalde Boladeres ha demanat vuit dies de llicència.

El govern, per la seva part, sembla que està disposat a concedir-li vuit anys.

I els barcelonins, encara que no torni fins d'aquí a vuit segles,... tants recados!

El tinent d'alcalde senyor Vallet, incansable defensor de les cabres que infesten els nostres carrers, ja n'ha tornat a fer una de les seves.

Ara se li ha ocorregut invitar als veïns del districte IV a que vagin a la tenència a formular totes les queixes que tinguin sobre la manera com presta els seus serveis—diu textualment l'anunci—la empresa de pompas fúnebres «La Neotafia».

El senyor Vallet hauria de saber que «La Neotafia» va deixar d'existir el dia 8 de juliol de l'any passat.

I sapigut això, hauria de comprendre que excitar a la denuncia dels abusos comesos per una societat que no existeix ja fa set mesos, es sencillament pendre el pèl al públic i donar lloc a la sospita de si, lo que amb aquests enredos es busca, és desorientar als veïns per a que no sàpiguen de què s'han de queixar ni contra qui han de dirigir les seves denúncies.

Un anunci que publica un diari local:

«Faltan chicos.»

—Ail—pensaràn, de segur, més de quatre pares de família de facultats prolífiques desmesurades:—Així va tot lo del món. Lo que als uns els falta, als altres els sobra.

Un altre anunci, llegit també dies enrera:

«En la iglesia de San Jaime se dejó olvidada... una escopeta».

A quins temps hem arribat!... Anar amb escopeta a missal!...

Davant d'això, ja no'ns sorprendria gents trobar-nos qualsevol dia amb un anunci que digués així:

«En un palco de La Buena Sombra se ha encontrado una sotana i un sombrero de teja».

Endavant! Ja tenim resultat en campanya als partidaris de la destrucció del Parc.

ELS DOS ÚNICS GERMANÓFELS QUE'NS QUEDEN

—Al fin solos,... rateta!

Preguntaren, un dia, a un cèlebre doctor, al veure que la dòna d'aquest fumava:

—Es a dir que vostè és partidari de que les dònes fumïn?...

—Soc partidari de que la meva dòna fumi, perquè mentre fuma no enraona tant.

varem observar que era excessivament llarg.—Joan Quintana: Això amb musica del mestre Bretón estaria de primera.—Eudald Sala: Un dia o altre aprofitarem algun epigrama.—Jordi Montaner: Entra en cartera.—J. M. (Havana): No'ns en podem fer eco, per manca d'espai.—Nel: Van bastant bé... qui sab!... pot-ser...—S. Isern: Ho sento, però no và.—Miquel Munné: Molt descuidat de forma.—J. Busquets: Poestes?... Humorístiques i curtes, *bueno!*—J. F. i R.: Ineludibles atencions ens privaren de complimentar la seva amable invitació. Perdoni.

RESPOSTES PAGADES

J. C. Guilera: Està una mica bé, però no n'està prou.—Sol: Mentíriem si li diguessim que en dos anys no ha fet tanta carrera; però encara no'ns convé.—S. B.: Vostè s'ha de practicar molt.—Emili Eugep: Passa, viroll!... Es molt incorrecte.—Gaulois: Està millor el xisto que el dibuix.—J. Ballesta: No serveix.—Ixodes: Es d'aficionat.—J. Bernet T.: Estàn molt lluny de la perfecció.—Palelus: Perquè no dona més varietat als assumptes?...—Piu Guiú: No *cuela*.—Domingo Roca: M'agradaria que m'agradés, però... ai!...—Dalkon: No'ns aprofita.—Sócrates VI: Lo que diu podrà estar bé, però no enclou cap novetat.—Pepis: Quan era hora no va poder ésser; avui ha passat l'oportunitat.—J. E. Gili: Bastant ensopidet.—Sab: No'ns té utilitat.—Magí Muriá: A darrera hora

A tots els amables col·laboradors que voluntariament ens envien treballs artístics o literaris per a publicar, devem advertir-los que, acceptats o no aquests, en cap cas es retornen els originals.

Antoni López, editor, Rambla del Mitg, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat n.º 2

COLECCION DIAMANTE

OBRAS DE LOS MÁS NOTABLES ESCRITORES NACIONALES Y EXTRANJEROS

Publicadas en tomos de unas 200 paginas, en 8.º menor

TOMOS PUBLICADOS

<p>1. de Campoamor. Doloras, 1.ª serie.
2. — Doloras, 2.ª serie.
3. — Humoradas y cantares.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie
7. — Colón, poema.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo.
9. — Drama Universal, poema, segundotomo.
10. — El Licenciado Torralba.
11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie
12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie
13. E. Pérez Escribá. Fortuna.
14. A. Lasso de la Vega. Rayos de luz
15. F. Urrecha. Siguiendo al muerto
16. A. Pérez Níeva. Los humildes.
17. S. Rueda. El gusano de luz.
18. S. Delgado. Lluvia menuda.
19. O. Frontaura. Gente de Madrid.
20. Miguel Melgosa. Un viaje á los infiernos.
21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra.
22. J. M. Matheu. ¡Rataplan!
23. T. Guerrero. Gritos del alma.
24. Tomás Luceño. Romances y otros excesos.
25. L. Ruíz Contreras. Palabras y plumas.
26. R. Sepúlveda. Sol y Sombra.
27. J. López Silva. Migajas.
28. F. Pi y Margall. Trabajos sueltos
29. E. P. Bazán. Arco iris, cuentos.
30. E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor.
31. M. Matoses (Corzuelo). ¡Aleluyas finas!
32. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes).</p> | <p>33. A. Flores. Doce españoles de brocha gorda.
34. José Estremera. Fábulas.
35. E. Pardo Bazán. Novelas cortas
36. E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos.
37. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño.
38. J. de Burgos. Cuentos, cantares y chascarrillos.
39. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea.
40. Jacinto Laballa. Novelas intimas.
41. Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascongados.
42. F. Pi y Margall. Diálogos y artículos.
43. Charles de Bernard. La caza de los amantes.
44. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde.
45. R. Altamira. Novelitas y cuentos.
46. J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli.
47. R. Soriano. Por esos mundos...
48. L. Taboada. Perfiles cómicos.
49. B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare.
50. J. Ortega Munilla. Fifiña.
51. F. Salazar. Algo de todo.
52. Mariano de Cavia. Cuentos en guerrilla.
53. Felipe Pérez y González. Peccata minuta.
54. Francisco Alcántara. Córdoba.
55. Joaquín Dicenta. Cosas mías.
56. López Silva. De rompé y rasga.
57. Antonio Zozaya. Instantáneas.
58. J. Zahonero. Cuentecillos al aire</p> | <p>59. L. Taboada. Colección de tipos.
60. Beaumarchais. El Barbero de Sevilla.
61. Angel R. Chaves. Cuentos de varias épocas.
62. Alfonso Karr. Buscar tres pies al gato.
63. Francisco Pi y Arsuaga. El Cid Campeador.
64. Vital Aza. Pamplinas.
65. A. Peña y Goñi. Río revuelto.
66. E. Gómez Carrillo. Tristes idilios
67. Nicolás Estévez. Calandracas.
68. V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera.
69. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias.
70. J. M. Bartrina. Versos y prosa.
71. F. Barado. En la brecha.
72. Luis Taboada. Notas alegres.
73. Xavier de Montepín. La señorita Tormenta.
74. A. Zozaya. De carne y hueso.
75. X. de Montepín. Muerto de amor
76. Conde León Tolstol. Venid á mí...
77. A. Calderón. A punta de pluma.
78. Enrique Murgu. Elena.
79. Luis Taboada. Siga la broma.
80. L. G. de Giner. La Samaritana.
81. Cyrano de Bergerac. Viaje á la luna.
82. E. Antonio Flores. ¡Huérfana!
83. Ivan Tourgueneff. Hamlet y Don Quijote.
84. A. Pestana (Cañel). Cuentos.
85. Angel Guerra. Al sol.
86. T. Dostolewsky. Alma infantil.
87. E. de Amíels. Aire y Luz.
88. L. Garofa de Giner. Valentina.
89. E. de Amíels. Manchas de color.
90. Voltaire. Zadig y Micromegas.</p> | <p>91. M. Ugarte. Mujeres de Paris.
92. Obras menores de Cervantes.
93. J. Pérez Zúñiga. Chapuceras.
94. Voltaire. Cándido.
95. Goethe. Las amarguras del joven Werther.
96. J. Benavente. Teatro rápido.
97. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
98. J. León Pagano. La balada de los sueños.
99. A. Guerra. Polvo del camino.
100. Camilo Castello Branco. María Moisés.
101. Graça Deledda. Cuentos de la Cerdeña.
102. Antología taurina.
103. Manuel Carretero. La espuma de Venus.
104. Federico Rahola. Los ingleses vistos por un latino.
105. Ega de Quelroz. La nodriza.
106. A. de Chamisso. Pedro Schlemihl ó el hombre que ha perdido su sombra.
107. M. Sarmento. Así.
108. Felipe Trigo. A todo honor.
109. Manuel Ugarte. Los estudiantes de Paris.
110. Fray Luis de León. La perfecta casada.
111. Jorge Manrique. Poesías.
112. Abate Prévost. Manón Lescaut.
113. J. Givanel Mas. Prosa epistolar
114. J. Givanel Mas. Devocionario poético.
115. Miguel A. Ródenas. De las majadas al Otero.
116. E. Marquina. Juglarías.</p> |
|--|--|--|--|

Precio de cada tomo: DOS REALES

La próxima semana aparecerá el tomo 120, del notable escritor

GABRIEL MIRÓ

LOS AMIGOS, LOS AMANTES Y LA MUERTE

EL CATALA DE "LA MANCHA"

Novela per SANTIAGO RUSIÑOL

Un tomo en 8.ª impreso sobre un magnífico paper de fil marca «Guarro»

4 pessetes

LA FILOSOFIA DEL HOMBRE QUE TRABAJA Y QUE JUEGA

ANTOLOGIA FILOSOFICA DE EUGENIO D'ORS

por R. RUCABADO y J. FARRÁN MAYORAL con una introducción de M. G. MORENTE

Un tomo 8.º

3 pesetas

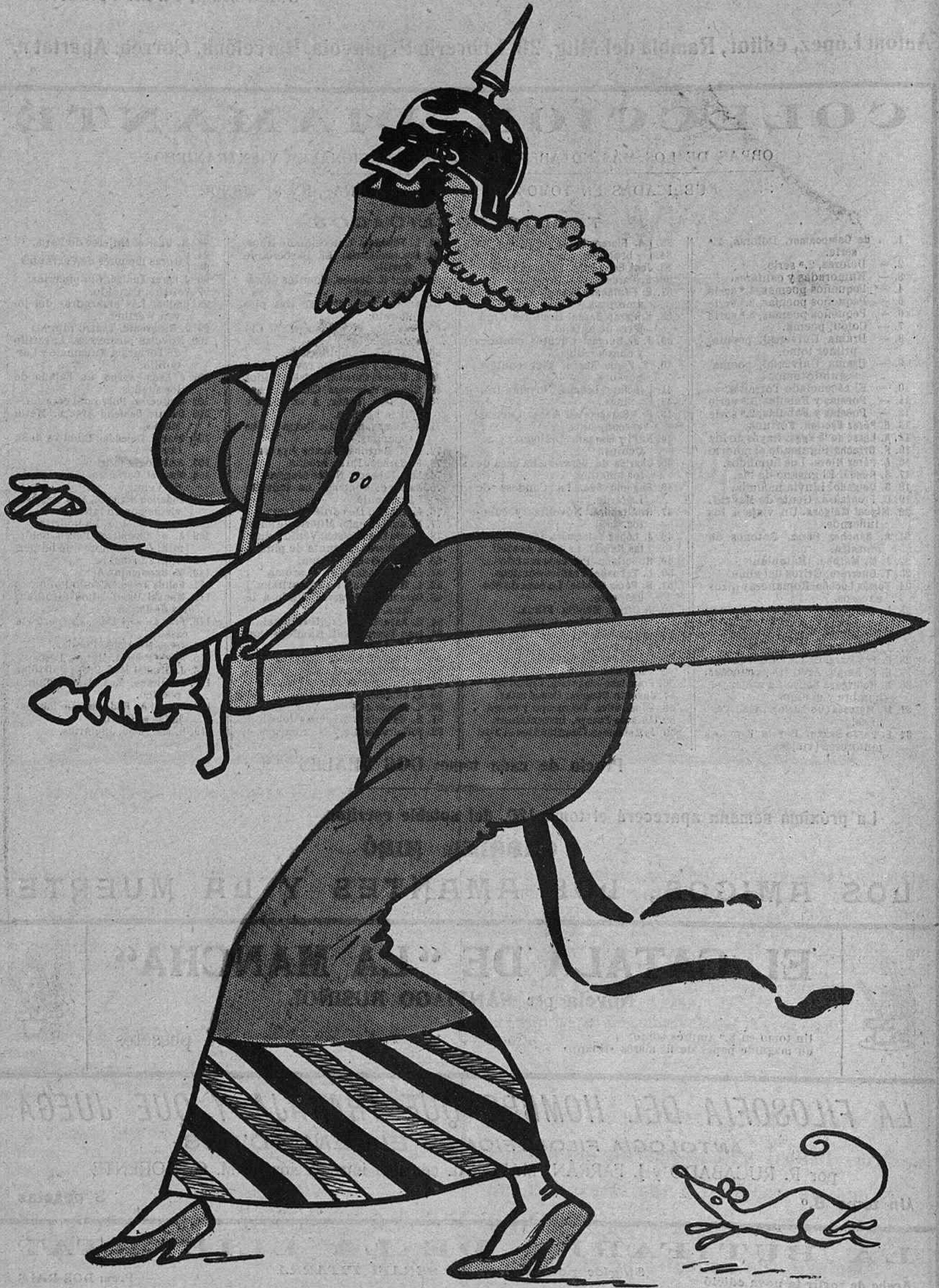
LA BUTIFARRA DE LA LLIBERTAT

Acaba de sortir la nova edició

Singlot poètic per D. SERAFÍ PITARRA

Preu: DOS RALS

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuranses del Giro Mútuu o be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitg, 20, Barcelona, la rebra a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, además, un ral pera certificar. Als correusals se'ls otorguen rebaixes.

FIGURÍ CARNAVALESC D'ENGUANY

“La Kultura alemanya”